

ske også føre til, at ikke alle gamle dampere hugges op. I så fald må man dog håbe, at bestræbelserne koncentrerer om de virkelig interessante fartøjer.

Tage Kaarsted

Samfundsvidenskabelige forskningsinstitutioner i Danmark. I. Vejviser. Ved Jørgen Tvevad. With an English summary. (Socialforskningsinstituttet, Studie 6, 1965). 145 s. (stenc.).

Betydningen af en effektiv dokumentations- og oplysningstjeneste bliver mere og mere åbenbar i moderne forskning, men feltet dyrkes ikke særlig intensivt herhjemme. Vi har f. eks. inden for de samfundsvidenskabelige discipliner alt for svært ved at få kendskab til, hvilke forskningsprojekter enkeltpersoner og institutioner er i gang med, på hvilket stade de befinder sig osv. Hemmelighedsfuldheden skyldes ofte en i og for sig agtværdig blufærdighed, men den kan føre til, at de få kræfter, vi har at sætte ind, splittes, at gensidig støtte ikke kan gives, og at visse undersøgelser dubleres.

Et første skridt på vejen til at eliminere risikoen for forskningsmæssigt kraftspild må være at få en oversigt over de institutioner, som overhovedet findes herhjemme på de forskellige områder, og over, hvordan de definerer deres arbejdsfelter. Socialforskningsinstituttet har med denne vejviser over de samfundsvidenskabelige forskningsinstitutioner i Danmark gjort en vigtig indsats for at løse denne opgave.

Vejviseren er udarbejdet af cand. mag. Jørgen Tvevad på grundlag af spørgeskemaer, der har været sendt ud til de enkelte institutioner. Det er slet ikke så lige en sag at afgrænse de forskningsområder, man bør have med i en liste over samfundsviden-

skabelige forskningsinstitutioner. Man har valgt at tage udgangspunktet i videnskabsfondens kommission for samfundsvidenskaberne, som repræsenterer de juridiske, økonomiske, politiske og sociologiske videnskaber. Her til er føjet etnografi, økonomisk geografi, samtidshistorie, socialmedicin, socialpsykologi og socialpsykiatri.

Instituttet kunne opstille en liste på over 600 institutioner og organisationer, der »kunne tænkes at være producenter eller konsumenter af samfundsfaglige undersøgelser«. Af praktiske grunde begrænsede man sig dog til at henvende sig til 177, og efter behandlingen af de indgåede svar omfatter listen 112 institutioner.

Udvalget kan man næppe indvende noget imod. Inkonsekvenser skyldes antagelig ikke redaktøren, men beskedenhed eller uopmærksomhed hos de institutioner, der ikke er kommet med. F. eks. havde det været rimeligt, at Institut for historie ved Aarhus Universitet var kommet med, når det tilsvarende institut ved Københavns Universitet figurerer på listen.

Tanken er, at vejviseren skal følges af en statistisk bearbejdelse af dens oplysninger. Den vil man være mere betænkelig ved. I hvert fald må man gøre sig helt klart, at den vil registrere tilstanden pr. 1. oktober 1964. Allerede nu er adskillige af de meddelte oplysninger forældede. Tiden rider hurtigt på dette felt.

Vejviserens nytte ligger i den række adresser og telefonnumre etc., man her har fået nemt ved hånden. Angivelserne om institutionernes forskningsområder er også nyttig, men den understreger unægteligt behovet for en løbende information om de faktiske forskningsinitiativer og -planer. Her må en indsats efterlyses. Måtte den komme snart.

H. P. Clausen